

Med virkning fra 2001 blev gennemført en ændring af byfornyelsesloven med det overordnede sigte at styrke effektiviteten i byfornyelsesindsatsen, så hver afsat krone gives større effekt. Ændringens hovedindhold var at forbedre kommuner, ejere og andelshaveres tilskyndelser til at holde udgifterne nede og sikre en effektiv byfornyelse, at inddrage flest mulige private midler i byfornyelsen og at sikre det bedst mulige grundlag for kommunernes valg mellem ombygning nedrivning af bebyggelse.

Den offentlige byfornyelse er inddelt i fire underkomponenter eller såkaldte beslutningstyper:

- Bygningsfornyelse,
- Helhedsorienteret byfornyelse,
- Bygningsforbedringsudvalg,
- Kondemnering.

Bygningsfornyelse omfatter primært ombygning og istandsættelse af beboelse, men kan også omfatte forbedring af fælles friarealer, nybyggeri og nedrivning. Helhedsorienteret byfornyelse retter sig mod områder, hvor der findes en flerhed af væsentlige problemer af bygningsmæssig, boligsocial, kulturel og trafikal karakter. Bygningsforbedringsudvalg kan yde støtte til fredede og bevaringsværdige beboelsesbygninger samt til beboelse og forsamlingshuse i landsbyer. Bestemmelserne om kondemnering vedrører sundheds- og brandfarlige boliger og opholdsrum.

3.2 Økonomi og aktivitet

Fra 80'erne til midten af 90'erne skete der en markant forøgelse investeringsrammen til offentlig byfornyelse fra 750 mill. kr. i 1983 til 3,4 mia. kr. i 1993, hvorefter niveauet er faldet til omkring 2 mia. kr. årligt, for i 2002 at udgøre 1,25 mia. kr., *jf. figur 3.1*. Den samlede investeringsramme til offentlig byfornyelse udgør således i dag 1.250 mill. kr., hvoraf det offentlige finansierer 944 mill. kr.

Ved begyndelsen af hvert år meddeler økonomi- og erhvervsministeren de enkelte kommunalbestyrelser en vejledende investeringsramme, inden for hvilken kommunalbestyrelsen kan påregne at kunne opnå bindende tilsagn til beslutninger. Det første bindende tilsagn til en beslutning benævnes hovedtilsagnet. Eventuelle senere supplerende bindende tilsagn til beslutningen benævnes mertilsagn. En kommune kan inden for et enkelt år maksimalt opnå mertilsagn, som sammenlagt svarer til 10 pct. af kommunens vejledende investeringsramme for det pågældende år. Denne begrænsning af adgangen til mertilsagn blev indført med lovændringen i 2001 med henblik på at give kommunerne incitament til at forbedre deres forundersøgelser og budgettering og derved sikre et reelt grundlag for sammenligning mellem byfornylsesudgift og alternativt nybyggeriudgift.